Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 4. Den 1. Januar 1852. Priis: 24 ß Qvart

Kirkens Historie.

(Fortsat fra Pag. 37).

Dersom Læseren forlanger Forklaring over Aarsagen til disse grusomme Forfølgelser, vil jeg spørge, hvad var Aarsagen til de Helliges Forfølgelse i gamle Tider? og Svaret paa dette Spørgsmaal vil besvare hiint. Imidlertid er det dog erkiendt som noget Forunderligt i den menneskelige Natur, at en Folkeklasse, der er moralsk, oprigtig og uskyldig, skulde blive til en Gjenstand for Misundelse, Had, Malice, Manddrab og Plyndring af deres egne Naboer.

Uden at indlade os paa at forklare den hemmelige Aarsag til dette Forunderlige, agte vi ikkun at fremstille nogle faa Sandheder, visende, at saadan er Menneskets Natur, ikke alene religiøs, men ogsaa moralsk betragtet. De vigtigste moralske, physiske og philosophiske Opdagelser have i Almindelighed været ledsagede af Forfølgelse, Fængsling, Eiendoms Confiskation, Landsforviisning eller Martyrdom. Navnene Seneca, Socrates, Columbus, Galileo og Harvey, hvilke nu pryde Historiens Blade, vare ethvert for sig Gjenstand for Latter, Spot og Foragt; og saaledes har det almindeligen været med hvert Menneske, der nogensinde har gavnet Menneskeslægten. Religiøse Opdagelser har havt de samme Følger. Hver Reformation i Religionen har mere eller mindre været ledsaget af Forfølgelse og Martyrdom, fra den retfærdige Abel lige til de sidste Mord, udøvet paa de Sidste Dages Hellige. Abel fik, af en eller anden Aarsag, saare store Velsignelser fra Himlen; og, saa snart som dette blev bekiendt, blev han en Gjenstand for Had, og blev dræbt. Og saa fremdeles i enhver Tidsalder indtil Christi Tilkommelse. Paulus, idet han taler om Forfølgelse fordum, siger Eb. 11, 36 til 38: „Andre prøvede Bespottelse og Hudstrygelse, tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gjennemsavede, fristede, henrettede med Sværd; gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede; (dem var Verden ikke værd); omvankende i Ørkener, paa Bjerge, og i Jordens Huler og Kløfter.“ Aarsagen til deres Forfølgelse laae ikke i Usædelighed, men deri, at de havde annammet særegne himmelske Gaver og Velsignelser. Jesus, Guds Søn, var i Verden, og havde intet andet Øiemed end Menneskeslægtens Velfærd, men, da han begyndte at bevidne, at Gud var hans Fader, og han og Faderen var Eet, og at han gjorde sin Faders Villie, blev der strar Avind og Misundelse; han blev kaldet oprørsk, en Fiende mod Menneskeslægten, hans Liv blev eftertragtet og endeligen taget. Hans tolv Apostler, uden Anseelse og Lærdom, vidnede om Kundskab, de virkelig havde annammet, og at have Fuldmagt til at døbe baade Præster og Folk, Rig og Fattig, Træl og Fri, med Forjettelse om den Hellig-Aands Gave.

Men hvad var Folgerne? hvorledes bleve de modtagne? bleve de agtede som gode, fredsommelige Mennesker, og vel omtalt? Nei, langt fra; næsten alle Folk talede imod dem og ansaae dem som Mennesker, der havde Ondt isinde, thi de begyndte strax at gjøre Anstalter til at pidske, stene, fængsle og aflive dem. Jøderne, deres egne Brødre, som vare bedst bekjendte med dem, vare de Allerivrigste i at udføre disse Handlinger. De, der forvaltede den jødiske Lov, og vare oplærte til den Hensigt, og havde gjort det til deres daglige Syssel, at lære og forklare Guds Ord for Folket, som det er givet ved de hellige Propheter, vare almindeligen de Fremmeste og Bitreste i disse Korstog imod Jesus Christus, Apostlerne og de Hellige. Havde Disse, som gav sig ud for at forstaae Skrifterne, og til hvem Folket henvendte sig om rigtig Forklaring, været oprigtige og retskafne Mænd, og saaledes brugt deres Indflydelse iblandt Folket ret, da vilde mange Tusind, istedetfor at forkaste Jesum Christum og hans Apostler, have antaget deres Vidnesbyrd. Saaledes med Hensyn til os. Havde Præsterne eller Geistligheden kommet til os, som den gode Jethro til Israel, med om Medlidenhed i deres Hjerter, og beviist os det Venskab, som religiøse Folkeclasser altid burde vise imod hinanden, eller havde de endda brugt deres Indflydelse i moralsk Henseende til vort Gavn, da vilde de Ulykker og Grusomheder, som vore Fiender opdyngede paa os, været blevne meget formindskede, og disse Personer vilde, liig Jethro, have bleven omtalte med Roes og Agtelse iblandt de allersildigste Slægter. Men, ak! ikkun faa Tilfælde af dette Slags kunne optegnes. Det glæder os imidlertid at kunne berette, at, da de Hellige lede stor Nød formedelst Forfølgelse, og store offentlige Forsamlinger bleve holdte i forskjellige Dele af de forenede Stater, af Landets retskafne og agtværdige Borgere, for at udtale deres Afsky og Mishag angaaende disse Forbrydelser og Grusomheder, stete det enkelte Gange, at Saadanne, der bekjendte sig at være Evangeliets Tienere, stode frem i disse Forsamlinger og talede imod de Helliges Forfølgelser. Saadan ædel Daad, Frimodighed og Menneskekjærlighed vil ei blive forglemt.

Fortællingen om disse Scener af Forfølgelse tilbydes ikke Læseren som direct Beviis paa Sandheden i deres Religion; men den er et tydeligt Beviis paa det Folks fordærvede Tilstand, der forfølger eller seer derpaa, uden at oplofte deres Røst eller bruge deres Indflydelse til Forsvar for de Forfulgte. Beviis angaaende deres Religions Ægthed kan findes deri, at de virkelig ere i Besiddelse af det gamle Evangeliums Frugter, de Gaver og Velsignelser der loves de sande Troende. Og findes de i Besiddelse af disse Velsignelser, da er det en tilstrækkelig Forklaring om Aarsagen til disse grusomme Forfølgelser.

Da de vare uddrevne af Missouri, nedsatte de dem i Illinois om Foraaret 1839, som allerede er omtalt i foranstaaende Ansøgning. Her, ved Mississippifloden og nær Udkanten mod Ørken, byggede de en smuk Stad kaldet Nauvoo, fik Stads Rettighed af Statens lovgivende Assemblee, oprettede adskillige literaire Anstalter, etablerede et Bogtrykkeri, byggede et andet Tempel, og flere storartede offentlige Bygninger, opdyrkede tusinde og atter tusinde store vidtløftige Marker i den omliggende Egn og udsendte Ældste i hundredeviis, som Missionairer, til forskjellige Dele af Verden. Mange begyndte at nære det glade Haab, at de her havde fundet et fredeligt Asyl, og ikke mere forurolige de af deres Fiender, vilde kunne sidde under deres eget Viintræ og Figentræ og nyde Frugten af deres Arbeide. Det varede imidlertid ikke længe førend der tilдrog sig Noget af en saadan Natur, at det overbeviste dem om, at denne saa længselsfuldt forventede Tid var ikke kommen endnu.

Deres Fiender i Missouri, ikke tilfreds med de Grusomheder og Mordergjerninger, de havde udøvet imod dem ved at uddrive dem af Staten, bleve ved at plage dem, da de ikke bleve standsede af Landets Øvrighed, og derved bleve endmere dristige i deres Angreb. De fandt snart Overflødighed af forfaldne og fordærvede Characterer i Illinois, der vare villige til at forene sig med dem i at opvække Mistanke og gjøre Bevægelse iblandt Folket for desto bedre at kunne udføre sine morderiske Hensigter. Troende, at de Helliges Vedbliven og Lykke var afhængig af deres Prophets, Joseph Smiths Tilværelse, lagde de Planer til at ombringe ham. Ved Hjælp af falske Beskyldninger og Meeneed, anskaffede de dem en Arrestbefaling til hans og hans Broder Hyrums Paagribelse. Vidende vel, at deres djævelske Anslag vilde blive kuldkastet, dersom Arrestanterne bleve tagne under lovmæssigt Forhør, fik de dem indsatte i Carthagos Arresthuus, et Sted, hvor Statens Gouverneur forbandt sig til at beskytte dem, og de skulde være sikkre for Overfald og Optøier, men i enhver Henseende var det alene vel skikket til Udførelsen af deres blodige Gjerninger. Paa den 27de Dag i Juli Maaned 1844, om Eftermiddagen Kl. 5, medens Joseph og Hyrum vare i denne Stilling, ventende at tages i Forhør næste Dag, men deres Fiender havde besluttet at fuldbyrde deres djævelske Anslag, skete det, at en bevæbnet Bande paa 150 til 200 Mand, der havde sværtet sig, styrtede frem af en nærliggende Skov, jagede Skildvagterne bort, som stode ved Fængslet, og sendte en Regn af Kugler igjennem Dørre og Vinduer, hvilke nedlagde de tvende Brødre i Dødens Favn. Da faldt to ædle Mænd. Deres Deel er evig og uforkrænkelig, og deres Navne fremdeles regnes iblandt Martyrers, der lede Døden for Sandhedens Skyld. Da denne sørgelige Begivenhed tildrog sig, var der to af de tolv Apostler, nemlig John Taylor og Willard Richards hos dem i Arresten, i Besøg, af hvilke den Første erholdt fire Kugler i sit Legeme, og den Anden slap derfra uskadt. Disse Mænd leve nu til at berette denne blodige Tragoedie, der har mærket deres Fødeland med Skjændsel. Nogle faa Maaneder førend disse Mord, sagde Joseph, som han underviste de Tolv om Zions Opbyggelse som Forberedelse til Guds Søns Tilkommelse, at hans Gjerning paa Jorden var fuldkommet, og Ansvarligheden for Evangeliets Udbredelse til alle Nationer, fra den Tid af, hvilede paa dem; og, som han bod Farvel til nogle Venner for at gaae til Carthago, sagde han til dem: „Jeg gaaer, som et Lam til Slagteren; men jeg er saa rolig, som en Sommermorgen. Jeg har en god Samvittighed for Gud, og der er Intet at bebreides mig. Jeg skal døe uskyldig, og det skal end blive sagt om mig: Han blev myrdet med koldt Blod!" Nøie Bekjendtskab med disse Mænd, fra Kirkens første Begyndelse af til deres Martyrdom, bygtiggjør Forfatteren til at frembære det Vidnesbyrd, at han veed, de vare dydige, ærlige og retskafne Mænd, hvem Gud elskede, og hvem alle gode Mennesker vilde have agtet, elsket og æret, havde de kjendt deres sande Characteer.

Tvært imod deres Fienders Haab og Forventning, vedbleve de Hellige at bygge deres Tempel og passe deres daglige Arbeider. Een Petition efter en anden blev indsendt til Regjeringen om Erstatning for deres Fornærmelser; men man vendte et døvt Øre til deres Klagemaal. Og da deres Fiender fandt, at hverken Forfølgelsen eller deres Prophets Martyrdød kunde forstyrre deres Enighed, besluttede de, at drive dem ud af Landet; og for at fuldbyrde denne Beslutning, begyndte Bander af ryggesløse Vovehalse fra Illinois og Missouri i September 1845 at forurolige de Udenomboende. (Thi foruden Staden Nauvoo, var der mange tusinde af de Hellige, som boede i

Landsbyer og adspredte Huse i det omliggende Land). Disse Bander vedbleve at plyndre og afbrænde Huse, Hø og Korn, bortdrive Fæet, og ødelægge deres Marker indtil de Adspredte alle bleve nødsagede til, at tage Tilflugt til Nauvoo. De Hellige vidste, at deres Fiender ikkun ventede paa, at de skulde foretage sig Noget imod dem til Gjengjeld, eller nogen Voldsgjerning, der vilde give dem en bedre Anledning til at overfalde og udrydde dem, hvorfor de i flere Maaneder holdt ud, uden Modstand, indtil Forfølgelsen blev saa svær og utaalelig, at de vare nødsagede til, at forlade deres Huse og Hjem, midt om Vinteren, og vandre ud i den vestlige Ørken.

I Begyndelsen af Februar 1846 skete det, at Præsident Brigham Young og de tolv Apostler med deres Koner og Børn, og flere tusinde Andre, forlode Staden Nauvoo, og befandt dem snart i ubeboede Egne, og vandrede i en vestlig Retning, som de bleve veiledte af Guds Aand. Men, som de vare udsatte for det kolde og raa Veir, og havde ikkun den tynde Bedækning af Telte eller Vogndækker til at beskytte dem derimod, var der Mange, der forud havde lidt meget af Forfølgelse, der ikke kunde udholde længer, men hensov i Dødens Favn Da de havde reist omtrent 45 danske Mile, sloge de Leir for nogle Uger og anlagde en midlertidig Coloni, byggede Huse og lagde Sæd i Jorden, da de fandt det umuligt for Alle saaledes at vedblive deres Reise og tillige ønskede gjerne at oprette Hvilesteder for de svagere Compagnier, der fulgte efter. Dette første Sted kaldtes Garden Grove. Omtrent 10 Mile videre frem anlagde de en anden Coloni, kaldet Mount Pisgah. Henved 35 Mile forbi denne anlagde de den tredie paa et Sted kaldet Council Bluffs. Medens de her hvilede fra deres store Møie og Strabads, bleve Mange angrebne af Sygdom, som en Følge af den Mangel, de havde lidt.

Omtrent paa samme Tid, som de ankom til sidstnævnte Sted, midt i deres Møie, paa en Tid, da enhver Mand, mere end før, havdes behov til at varetage og beskytte sin hjælpeløse Hustru og Børn mod de Indianere og vilde Dyr, af hvilke de vare omgivne, erholdt de et Budskab fra de forenede Staters Præsident, forlangende 500 Mand, at indtræde i Armeen og marschere til Mexico. (Det var nemlig paa den Tid, da Krigen med Mexico blev begyndt). Denne Opfordring blev efterkommet, uagtet den var høist forbausende og gjennemtrængende, og 500 Mand bleve saaledes borttagne fra de Helliges Leir, efterladende Fædre, Mødre, Koner og Børn midt i Lidelser, mange af dem at boe i usle Hytter, Telte og Vogne, neppe havende Livets første Fornødenheder.

Nogle Maaneder efter deres Bortreise, da deres Fienders Blodtørstighed i Illinois og Missouri endnu ikke var tilfredsstillet, og de fandt, at Mængden af de Hellige var, hvor de ikke kunde naae dem, gjorde de et formeligt Angreb paa de Overblevne i Nauvoo, om hvilket vi vil give en kort Beretning, uddraget af et almindeligt Epistel af de Tolv.

"I September 1846 kom der en Hær af rasende Voreghalse, ifort alle Krigens Redsler, til Nauvoo, og angreb de Hellige, som af Mangel paa Midler endnu vare der tilbage, myrdede Nogle og drev Resten over Mississippifloden til Iowa, hvor de, uden Huse, Telte, Føde, Klæder eller Penge, erholdte midlertidig Hjælp af nogle godgjørende Sjæle i Quincy, St. Louis og andre Steder, hvis Navne altid vil blive holdt i taknemlig Erindring. Men den Gang vare disse Hellige nødtvungne til at adspredes mod Nord, Syd, Øst og Vest, hvor de kunde finde Ly og faae Leilighed til at ernære sig, og — hvad der er haardt at skrive, men er en evig Sandhed i Historien — at medens Israels Leirs Prydelse med deres Evner og Kræfter understøttede Amerikas Ørns Vinger i et fremmed Land,

bleve deres Brodre, Søstre, Fædre, Modre og Børn med Vold uddrevne af en fri og uafhængig Stat i den samme store nationale Republik; og bleve tvungne til at flye for Ild og Sværd, Musketter og Kanoner, som for Dødens Engel. De Helliges Eiendomme i Hancock County i Illinois bleve næsten saa godt som confiskerede; mange af deres Huse bleve brændte af Pøbelen, og de vare nødte til at forlade de fleste af de Øvrige, uden at kunne sælge dem; og de, der solgte, solgte for en Bagatel; thi deres Fienders Indflydelse foraarsagede en saadan Nedsættelse af Værdien af Gods, at de ikkun i faa Tilfælde fik nok for en smuk Eiendom til at skaffe dens Beboere skikkelig bort, og insinde have siden vanket hid og did, fattige og nødlidende, manglende Livets almindelige Nødvendigheder, eller ogsaa for svage til at udholde, ere de blevne syge og ere døde i hundredeviis, medens Herrens Tempel blev efterladt øde midt iblandt Fiender, som et varigt Mindesmærke om de Helliges Flid og Standhaftighed." —

Medens de Hellige gik disse Forfølgelser, Trængsler og svære Lidelser igjennem, havde de mange store Beviser paa Guds Velbehag, hvilke vi med Glæde skulle have skrevet, dersom vor knappe Tid samt dette Værks Natur tillod det; dog ville vi anføre eet Tilfælde, nemlig: Medens disse Enker, Gamle og Svage, der sidst vare jagede over Mississippi til Udkanten af Iowas Udørk, laae hjælpeløse og uden Føde, førend Nogen kunde komme dem til Hjælp, lod Herren Flokke af vilde Fugle komme og nedlade sig paa og omkring deres Leire, der lode sig fange med Hænderne af Qvinder og Børn, som med Tak og Priis anvendte dem til Føde.

De Hellige i Ørken fortsatte deres Reise eftersom Omstændighederne tillode det. De maatte bane deres Vei gjennem Skove og passere over Prairier, Floder og Bjerge i en Strækning af over 300 Mile; og endelig den 21de Juli 1847 opdagede Pionererne en yndig Dal hiinsides Passet over de store Klippebjerge, kaldet det store Basin i Øvre-Californien, nær ved Sydkanten af den store salte Indsø. Den 24de Juli betraadte Præsidenten og hans Compagni dette deres nye Hiem, og nye Skarer vedblive Aar for Aar at vandre til dette Sted. Her vil Israel forblive til en fortørnet Guds grumme Vrede er udøst over Nationerne. Her vil Fred og Lyksalighed boe, medens Folk kriger mod Folk, og Rige mod Rige, og her skal mange Folk gaae, og sige: „kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at de maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." See Mica 4.

Skjøndt dette Folk havde lidt Forfølgelse, Armod, Sygdom og Prøvelse af ethvert Slags, havde de dog udstaaet den haarde Prøve og aflagt Beviis for Mennesker, for Engle og for Gud paa deres Tro, Dyd og Standhaftighed. Nu er den levende Guds Kirke langt borte fra Vold og Strid i dette Gjemmested, og vil voxe som et Træ, der er plantet hos Vandbække, til hun „seer ud som Morgenrøden, deilig, som Maanen, reen, som Solen, og forfærdelig som en Hær under Bannere."

(Fortsættes).

En Advarsel mod de falske Propheter.

Af P. Lorenzen.

(Fortsat fra Pag. 42).

Med Tak til Gud og med hellig Følelse over det beundringsværdige Lys, Gud har tændt paa Jorden i den sidste Tid, griber vi Leiligheden til sandfærdig at beretle,

hvorledes det forholder sig med de Sidste Dages Hellige i vort Land.

De amerikanske Missionairer, som plantede Kirken i Landet, ankom til Kjøbenhavn midt i Juni Maaned 1850. De begyndte med at undervise og prædike for Folket i Smaaforsamlinger, og Herren velsignede saaledes deres Arbeide, at 15 Personer indgik den nye og evige Pagt ved at underkaste sig Evangeliets Principer, som var Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, og Haandspaalæggelse af de Ældste, for at bekomme den Hellig-Aands Naadegaver. Disse 15, med hvilke Kirken grundlagdes, bleve døbte den 12te August. Medlemmernes Antal forøgedes, og først i October Maaneds Begyndelse, udsendtes allerede den første Missionair til Aalborg, der i Slutningen af samme Maaned døbte 8 Personer sammesteds. Ved Aarets Slutning vare 130 Medlemmer døbte i Danmark. I indeværende Aar er udsendt mange Missionairer, rundt omkring i Sjælland, Fyen, Falster, Bornholm, Jydland, Island, Norge og Sverrig, og Arbeidet har ikke været uden Frugt. For nærværende Tid gives meer end 500 Hellige i Danmark, der ere villige til at opløfte Hjerter og Hænder til Gud, som har ladet Tidens Fylde kommet nær, da han vil fuldkomme de Forjættelser, som baade Propheter og Apostler have forudsagt, hvilke Forudsigelser findes saavel i det gamle som nye Testamentes Skrifter. Tolv forskjellige Grene eller Afdelinger ere organiserede her i Landet og foruden dette ere mange af de Hellige adspredte rundt omkring, og dersom disse sætter Lyset paa Bordet og aabenbarer Sandheden for Folket, Vidnesbyrdet vil ikke være uden Frugt. Vor Kirke er organiseret med Ældste, Præster, Lærere og Diaconer. Hver har sin bestemte Gjerning at udføre, og enhver gives Fuldmagt til Embedet ved Ordination og Haandspaalæggelse. De, som ere ordinerede, modtager et Kaldsbrev, undertegnet saavel af Conferenzens som Grenens Præsidenter og af Secretairen, og som bruges til at forevise, hvis de Vedkommende skulde komme til fremmede Menigheder paa andre Steder, og et saadant Kaldsbrev gjør, at Personen respecteres i alle de Helliges Menigheder, hvor han saa skulde reise i Verden. Hver Fjerdingaar holdes Conferenze, og dersom nogen af dem, som ere ordinerede, skulde ved Synder have vanæret det hellige Præstedømme, bliver det undersøgt, og befindes de at være skyldige, bliver deres Kaldsbrev dem fratagne, og de erklæret uværdige til at betjene Embedet. De, som betjener et Embede i de Helliges Menigheder, vises af Medlemmerne Agtelse og Kjærlighed, og baade offentlig og privat bedes for dem; og Lærerne igjen fra deres Side viser til Medlemmerne Beskedenhed, Mildhed og Langmodighed, og beder Gud velsigne alle de Hellige, og denne gjensidige sympathiserende Kjærlighed og Harmoni, som gjensidig forstaaes, at Frelseren vil have det saaledes, tør vi vistnok antage at være det Kjendetegn, hvorpaa Frelserens Disciple skal kjendes. Joh. 13, 35. Vi takke Gud og bøie os i Ydmyghed, fordi hans Rige nu atter er organiseret paa Jorden, og fordi vi see, at sidste Dages Tegn ere aabenbare i de Helliges Menigheder paa den ganske Jord. Gud har velsignet de Hellige med Syner og Drømme og med Helbreds Velsignelser, og med den Hellig-Aands Naadegaver til det, som er nyttigt. og med Prophetiens Gaver, skjænket baade til Qvinder som til Mænd. Vi bekjende for al Verden, at vi takke Gud, fordi han opreiste en Mand, Joseph Smith, der i Henseende til Tro og Lydighed lignede Abraham, og hvem Gud velsignede med Viisdom og udrustede med Fuldmagt til at gaae frem og berede et Folk for Herrens anden Tilkommelse. Mange hundrede Tusinde velsigner Joseph Smith, og Millioner endnu ufødte Sjæle skal med Ærefrygt nævne hans Navn, der har lært os det, endnu intet Menneske af alle dem vi kjender paa

Jorden har formaaet at lære os, nemlig at Evangeliet, som var skjult for Menneskene, atter er blevet aabenbaret; at Guds Rige er blevet aabenbaret i Kraft og i Herlighed; og at Jesu Disciple ere blevne aabenbarede, saa vi har let ved at skjelne de sande Propheter fra de falske, ja tillige at skjelne, hvem der prædiker Christum af Kjærlighed, og hvem der efter Pauli Oplysning gjør det for Penges Skyld. Næst efter Frelseren troe vi, at Joseph Smith har udrettet meer end noget andet Menneske, som har levet før ham. I et kort Tidsløb af 20 Aar har han bragt Mormons Bog for Lyset, hvilken Bog han oversatte ved Guds Gave og Kraft; har sendt det evige Evangeliums Fylde til Jordens fire Hjørner; har kundgjort os mange Aabenbaringer og Befalinger, som er skrevet i Lærdommes og Pagters Bog, og som kaster et Lys paa Prophetierne i det Gamle som Ny Testamente; har bragt frem mange andre Skrifter og Instructioner til Velsignelse for Menneskenes Børn; har forsamlet mange Tusinde af de Sidste Dages Hellige; har grundet en stor Stad og har efterladt sig et Rygte og et Navn, der aldrig kan udslettes. Han levede stor og han døde stor i Guds og hans Folks Øine, og ligesom det skete med Herrens Salvede i de tidligere Tider, saaledes beseglede ogsaa han sin Mission og sit Arbeide med sit eget Blod — og saaledes har ogsaa hans Broder Hyrum Smith gjort. Saaledes som de vare forenede i Livet, saa bleve de det og i Døden, idet de begge bleve skudte i Carthagos Fængsel i Illinois-Staten af en bevæbnet Hob ugudelige Mobocrater, der for at være ukjendelige, havde sværtet sig sorte i Ansigterne. Saaledes døde Joseph og Hyrum Smith. De levede for at forherlige Guds Navn, og de forherligede Gud i deres Død; og Herlighed skal være deres evige Belønning. Fra Slægt til Slægt vil deres Navn straale som Ædelstene for Efterkommerne, hvem de har efterladt et følgeværdigt Mønster. Dette er sandfærdigt.

(Fortsættes).

Conferenze

holdt i Kjøbenhavn d. 15de og 16de Novbr. 1851.

(Sluttet fra Pag. 45).

Dernæst blev foreslaaet af Ældste Joh. E. Forsgren, og eenstemmigt vedtaget, at erkjende og understøtte Erastus Snow, hvis Vandel de Hellige vel kjende, som en Apostel, og Præsident over de Hellige i dette Land.

Præsidenten takkede Conferenzen o. s. v., talede om Guds Riges Lighed med et Træ, hvis Grene faaer Saften gjennem Roden, og dets Frugt er eens over hele Jorden; talede om Enighed, om Orden, og om at gjøre det bedste, man kan — Gud selv kan ikke gjøre bedre. Hvorledes Gud vælger Tjenere efter sit eget Behag o. s. v.; hvorpaa følgende Forslag bleve eenstemmigt vedtagne, nemlig: at erkjende og understøtte Joh. E. Forsgren og P. O. Hansen i deres Kald.

At de Hellige i hele den nordlige Deel af Jydland organiseres til en Conferenze under Navn af Aalborg Conferenze, under Bestyrelse af Ældste C. Christiansen.

At de Hellige paa Sjælland, Falster, Bornholm o. s. v. organiseres til en Conferenze under Navn af Kjøbenhavns Conferenze og Bestyrelse af Ældste Joh. E. Forsgren.

At Ældste O. Svendsen gaaer tilbage til Missionen paa Vest-Sjælland med Hjælp.

At Ældste Joh. E. Forsgren gaaer tilbage til Lolland og Falster for en kort Tid med Hjælp.

At P. Lorenzen vedbliver sin Tieneste, som Forstander for Menigheden i Kjøbenhavn.

At J. H. Christensen ordineres til Ældste og vedbliver sin Tieneste, som Forstander for Menigheden paa Christianshavn.

Forstander Christensen foreslog derpaa, at erkjende og understøtte Menighedens Tienere paa Christianshavn i deres Kald — eenstemmigt vedtaget.

Forstander Lorenzen foreslog dernæst, at erkjende og understøtte Menighedens Tienere i Kjøbenhavn — eenstemmigt vedtaget.

Conferenzen blev sluttet med Sang og Bøn, at fortsættes igjen om en Time.

Eftermiddag Kl. 2.

Conferenzen var atter samlet, og blev aabnet med Sang og Bøn. Den hellige Nadver blev da administreret, J. H. Christensen ordineret, og nogle Børn velsignede.

Ældste Jensen talede derefter om Missionen paa Bornholm, hvorpaa det blev foreslaaet, og eenstemmigt vedtaget, at han gaaer hjem til Nørrejylland og arbeider med Christiansen indtil videre.

Præsidenten talede dernæst om Skrifterne; ønskede, at Brødrene skulde føle Vigtigheden af at udsprede dem o. s. v.; at det var nødvendigt at vedligeholde et Tidsskrift o. s. v.; opfordrede Brødene af Præstedømmet til at spørge sig selv: ransage vi Bibelen, Mormons Bog og Aabenbaringerne tilstrækkeligt? og spurgte endeligen de Hellige, om de vilde bruge af deres Evner og Indflydelse til at vedligeholde Skandinaviens Stjerne, hvilket blev foreslaaet og eenstemmigt vedtaget; hvorefter han propheterede, at det skulde gaae i Opfyldelse, og dernæst foreslog, at Broder Lorenzen arbeider tilligemed Broder Hansen til dette Øiemed, at de maae lære og blive dygtige til at fortsætte Arbeidet i Fremtiden — eenstemmigt vedtaget. Han sagde ogsaa, at han ønskede at faae Pagtens Bog trykt forend han reiste. Foreslog at Mormons Bog, Pagtens Bog, Kirkens Psalmebog og Tidsskriftet for Fremtiden tilhører Kirken og udgives under Bestyrelse af vedkommende Præsidentskab, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Sluttet med Sang og Bøn.

Aftenmødet.

Conferenzen var atter samlet Kl. 7, og blev aabnet med Sang og Bøn, hvorefter Skriveren oplæste en Indberetning om Kirkens Forfatning i Danmark, hvilken tæller 12 organiserede Grene, 12 Ældste, de nødvendige Præster, Lærere og Diaconer, og mange adspredte Medlemmer. I Alt 532 døbt, hvoraf 60 ere udelukkede.

Foreslaaet og eenstemmigt vedtaget, at K. H. Bruhn og F. Dorius arbeider under Ældste Forsgrens Bestyrelse.

At J. A. Ahmanson arbeider paa Vestsjælland i Forening med Ældste O. Svendsen.

At O. E. U. Mønster ordineres til Ældste og arbeider i Staden og Omegnen.

At F. E. Sørensen ordineres til Ældste og arbeider under Ældste C. Larsens Bestyrelse.

At Hans Hansen af Jisbøi ordineres til Præst og arbeider i den Omegn.

At følgende Brødre af Kjøbenhavns og Christianshavns Menigheder ordineres, som følger, nemlig: F. Møller og S. Hansen til Præster, J. E. Madsen, J. Hahn og E. Andersen til Lærere, B. Bierregaard og O Nielsen til Diaconer.

Derefter foretoges Ordinationen; og Præsidenten takkede Conferenzen og bød Farvel og sagde, at han kunde ikke bestemme Tiden for den næste Conferenze, men haabede alligevel at see de Fleste igjen, om ikke Alle, forend han forlader dette Land, og bad Gud den evige Fader i Jesu Christi Navn, at velsigne de Hellige og alle oprigtige Mennesker i dette Land; hvorpaa der blev sluttet med Sang og Bøn.

J. H. Christensen,
Skriver.

Om Mormons Bog.

Historien om Amerikas første Indbyggere er en Gjenstand, der har været indhyllet i Mørke, fra dette store Lands Opdagelse indtil denne Bog kom for Dagen, og selv i vore Dage er det kun ufuldkommen erkjendt af Majoriteten. Nogle formode, at disse Indfødte ere komne fra Norden.

En anden mere udbredt Mening er, at disse Indfødte nedstamme fra Israels ti Stammer. Der findes vistnok iblandt Indianerne en Mængde Kjendetegn, der synes at tjene til Støtte for denne Mening; Egenheder, som naar man ikke kjender deres virkelige Historie, vilde gjøre den meget sandsynlig. Deres Sprog, deres Sagn, deres Gudsdyrkelse, Alt taler for denne Idee.

Hr. Boudinot siger i hans Skrivelse om Indianerne, „at deres Sprog i dets Grundtræk, dets Mundart og dets særegne Sammenføining synes alt at være i den hebraiske Aand; og hvad der er meget mærkeligt og værd en nøie Undersøgelse, er at det er i Besiddelse af dette Sprogs fleste Egenheder, navnlig af de, ved hvilke det meest afviger fra de fleste andre Sprog." Man læser i Hr. Priests "Amerikanske Antiqviteter," følgende mærkværdige Kjendsgjerning:

„Da Joseph Merric, en agtbar Indvaaner af Pittsfield i Massachusetts i Aaret 1815 var i Begreb med at jevne Jorden under og ved et gammelt Træhuus, paa et lille Bjerg kaldet: den indianske Høi, fandt han Noget, der lignede et Stykke sort Læder, fer Tommer langt og een og en halv Tomme bredt, og saa tykt som en Skagle paa et Seletøi. Efter at have undersøgt det Fundne i nogen Tid, og forsøgt at skære deri, fandt han, at det var saa haardt som Been. Da det var lykkes ham at aabne det, saae han, at det var dannet af to Stykker meget tykt Raahud, der var overstrøget med Gummi og gjort uigjennemtrængeligt ved Hjælp af et Dyrs Nerver. I det Indre fandtes fire Stykker sammenfoldet Pergament. De vare af en mørkegul Farve og opfyldt af et Slags Skrift. Hans Naboer vare komne ind til ham for at see dem, og reve eet i smaae Stykker; men de andre tre Stykker gjemte Hr. Merric og sendte dem til Cambridge, hvor de bleve undersøgte. Man opdagede, at disse Skrifttegn vare skrevne med en Pen, klart og læseligt paa Hebraisk. Det var Steder af det gamle Testamente 5 M. B. 4, 4 til 9; 9, 13 til 21; 2 M. B. 13, 11 til 16." Efter at have fortalt flere lignende Kjendsgjerninger, tilføier Hr. Boudinot:

"Kan man læse denne korte Fortælling om indianske Sagn, hentet fra forskjellige Nationer eller Stammer, der ere adspredte fra Vesten til Østen og fra Syden til Norden, og ganske adskilte fra hinanden, en skreven Beretning i forskjellige Tidsrum af flere af de agtværdigste Forfattere, lærde og redelige Mænd, der havde alle Midler i deres Magt til at forskaffe sig Oplysning om denne Materie, uden paa nogen Maade at have kunnet staae i Forbindelse med hinanden; kan man, siger jeg, læse en saadan Beretning, og antage, at alt dette kun er Virkninger af en Hændelse, af et reent Tilfælde, eller en forudfattet Plan af Kjærlighed til det Vidunderlige, i den Hensigt at bedrage Publicum og derved tilintetgjøre deres allerede velgrundede Agtelse?"

Man læser i Dom Calmets Bibel-Lexicon ved Artiklen Udvandringerne:

"Montesini siger i sin Fortælling, dediceret til Manassa Ben-Israel, at han har fundet mange Israeliter, skjulte bagved Cordilleras-Bjergene, der danne Grændsen af Chili i Amerika. Han tilføier, at da han var kommen noget ind i dette Land til Bredderne af en Flod, og havde givet et Signal, saae man nogle Folk komme, der udtalede paa Hebraisk disse Ord af anden Mose Bog: Hør Israel, Herren vor Gud

er den eneste Herre. De antoge Abraham, Isaak og Jacob for deres Forfædre, og paastode, at de nedstammede fra Ruben. De fortalte, at de vare førte til dette Land ved Guds særdeles og underfulde Styrelse; at Indianerne havde, paa Magernes Tilskyndelse, tre Gange erklæret dem Krig, men Israeliterne vare altid forblevne Seirherrer. At nogle fra Blodbadet undkomne Mager havde erklæret, at Israels Gud var den sande Gud, og at Israeliterne ved Tidernes Ende vilde komme til at beherske Verden....

"Ridder Pen antager i sit Brev om den nærværende Tilstand af de brittiske Besiddelser i Amerika, at Indianerne nedstamme fra Hebræerne. Deres Ansigter, i Særdeleshed Børnenes, ligne saa fuldkommen Jodernes, at man ved at see dem, skulde troe, man saae Hebræer. Deres Øine ere smaae og sorte. Deres Tidsregning retter sig efter Maanen; de offre Førstegroden af Frugterne; de have et Slags Tabernakel-Fest; man siger, at deres Altar bestaaer af tolv Stene; deres Sorg for Døde varer et Aar; deres Qvinder følge de samme Skikke som Jodernes; deres Sprog er mandigt, kort, sammentrængt, fuldt af Energi, eet Ord tjener istedetfor tre, og det Øvrige bliver erstattet af dem, der høre dem."

Andre tilføie, at de oprindelige Mexikanere bruge Omskærelsen; at Indianerne have nogen Idee om Overgangen over det røde Hav; at man paa nogle Steder i Peru dræbe et hvidt Lam, hvis Blod man blander med Meel og uddeler til Folket, som gjøre et Mærke med dette Blod paa Dørtærskelen af deres Huse. Nogle troe paa Opstandelsen; vedligeholde en bestandig Ild til Ære for deres Guder; have et Jubelaar, hvert halvtredsindstyvende Aar, og Sabbat hver Uge. Disse Overeensstemmelser, og flere andre, som man lægger Mærke til imellem Indianerne og Israeliterne, kunne ikke være tilfældige. Man maa da tilstaae, at Israeliterne ere komne ind i Amerika ad en eller anden Vei.

Men naar man betragter alle disse Beviser med mere Opmærksomhed, og man vil undersøge alle disse Kjendsgjerninger, der tjene til Grund for disse Meninger, finder man, at en Deel af dem ere falske, Andre ere tvivlsomme og atter Andre ere endog tvetydige; og naar man bemærker nogle jødiske Træk iblandt Indianerne, finder man ogsaa nogle christelige, og i Særdeleshed et opløst og offentligt Hedenskab og Afgudsdyrkelse....

Alt dette er en fuldkommen Bekræftelse paa Mormons Bog; thi den giver Efterretning om tre forskjellige Folk, der paa forskjellige Tider vare af Herren blevne førte til dette Land. De to vare Israeliter, og det alleræld ste af de tre, nemlig Jarediterne, udvandrede til Amerika fra Babylons Taarn før Israels Begyndelse. Efter Mormons Bog har der til forskjellige Tider været Jødedom, Christendom og Hedenskab iblandt dem.

Skandinaviens Stjerne.

"Men der de saae Stjernen, bleve de saare meget glade." Matt. 2, 10.

Det er vort Ønske og alvorlige Bøn til Gud, at han i Naade vil lægge sin Velsignelse til vore ydmyge Bestræbelser, og inspirere vore Hjerter med Viisdom fra det Høie, at vi maae kunne skrive og vælge Materie for Stjernen, der vil gjøre den baade interessant og gavnlig for Læseren, saa at Alle, som elsker Lys, ville glæde dem, naar de seer den, og at den maa skinne midt i Mørket, og de Vise, der søge efte

Frelseren, ved den maa finde Veien og komme til ham og tilbede ham ret. Dette er vor eneste Hensigt. Skulde vi nogenlunde opnaae den, da ønske vi Læseren, at give al Roes og Tak til den Retfærdigheds Sol, der giver alle Stjerner deres Lys.

Med dette Nummer begynde vi et nyt Aar, og tage os den Frihed herved, at ønske alle vore Læsere et glædeligt og lykkeligt Nytaar. Og vi haabe, at vor lille Stjerne næste Nytaars Morgen vil skinne med større Glands ind i Tusinders Boliger i Skandinavien. De Hellige i Danmark talte forrige Nytaar 100. Efter de sildigste Efterretninger fra de omreisende Brødre, kunne vi sikkert anslaae det, siden den Tid tilføiede Tal, til ikke mindre end 500. Hellige og Ældste i Israel, har I Tro til, at deres Tal i dette Aar vil vore i samme Forhold? Om saa er, vil vi kunne tælle tusinde istedetfor hundrede. "Alt er muligt for dem, der troer." Herrens Gjerning har ikke gjort mindre Fremgang i andre Dele af Verden. De Efterretninger, vi have modtaget fra de Ældste, adspredte i Europa, Asien, Amerika og paa Øerne i Havet, bevidne alle, at 1851 har bragt en rig Høst af Sjæle til Guds Rige. Nu takke vi vore ærede Læsere for deres Bistand gjennem forrige Qvartal, og beder dem ikke alene at vedblive, men ogsaa, at Hver vil skaffe een eller flere Subskribenter til, og Alle betale for en Aargang forud, som vil, og Resten for et Qvartal forud, som og for de forbigangne Numere, saa mange, som kan, og de, der kan ikkun betale for eet ad Gangen, i det mindste blive regelmæssige Abonnenter, hos dem, der modtage dem til Udsalg.

De Udsælgende paalægges det herved, ei at lade Stjernen, eller noget af vore Skrifter udgaae af deres Hænder uden contant Betaling. De, der forestaaer Conferenzer eller Menigheder, paalægges det, at udvælge saadanne Mænd til at anskaffe og udlevere de i Menigheden fornødne Skrifter, som ere paalidelige og ville holde nøie Regnskab; saa og paalægges det dem, ved Slutningen af hvert Qvartal, at gjennemsee Vedkommendes Regnskab og forvisse sig om, at de Skrifter, der haves i Behold, tilligemed de til dette Contoir indsendte Penge, ville svare til Contoirets Regning.

Al vor Erfaring lærer os, at strængt at efterkomme det Foranstaaende, er den eneste Methode til at opretholde Stiernen eller vedblive at publicere nogen Ting, til Sandhedens Udbredelse iblandt Folket. De, der handle anderledes, vil binde vore Hænder og Fødder, og gjøre det umuligt for os, at udføre denne ønskelige Hensigt. I at understøtte vore Udgaver, ere Alle, som ønsker at see Evangeliets Fyldes herlige Lys skinne i dette Land, lige saa meget interesserede som vi. Guds Ord er frit, men Papiir, Trykning, Indbinding og vort Livs Ophold koster altsammen Penge. Naar det er nødvendigt at give eller laane Bøger eller Traktater til ærlige Fattige, da lad Menighederne eller Enkelte, som kan, kjøbe af Vedkommende til det Brug, og saaledes dele Byrden iblandt Mængden, at ikke Alltsammen skal opdynges paa os. Enhver burde betragte sin egen Fordeel, som mindre magtpaaliggende end Guds Riges Fordeel.

Enhver Menigheds Forstander bør see til, at enhver Familie forsyner sig med en Bibel og en Mormons Bog, og læser disse dyrebare Livsens Ord med megen Bøn og Andagt, og giøre Anstalter til, at forsyne de værdige Trængende, som ikke selv formaaer at forsyne sig dermed.

I næste Stjerne kunne ventes vigtige Efterretninger fra Zions Land. Vi agter ogsaa i samme, at begynde at publicere et saare interessant og lærerigt Værk, kaldet "Advarsels Røst" af P. P. Pratt, een af de tolv Apostler.

Naade, Fred og Velsignelse være mangfoldig over de Ældste og alle de Hellige i vor Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Mission paa Bornholm.

Paa Opfordring har Broder Jensen i Aalborg indsendt sin Beretning om sin Sendelse til Bornholm, som dog i Korthed meddeles Stjernens Læsere.

Br. Jensen ankom til Øen (sidste Missionsreise) den 10de October f. A., reiste strax til Sose, hvor han fandt de Hellige sammesteds at have det godt. Han opholdt sig hos dem en Ugestid, døbte 4 Personer, opmuntrede og styrkede de Hellige til at være taalmodige under de Lidelser og Trængsler, de her i Tiden skulle udholde af de Vantro. Jensen reiste derefter til Rønne, leiede sig en Sal til Forsamling og et mindre Værelse til Beboelse, og tænkte saaledes at faae Leilighed til at kundgjøre for Rønnes Indvaanere Evangeliets Fylde, aabenbaret til Menneskene i den sidste Tid. Jensen besøgte ogsaa de Store og Fornemme i Staden (drevet deels af Medlidenhedsfølelse og deels af Opfordringer af redelige Siale), for at fortælle dem om det udfoldende herlige Lys, der er tændt i vort Land, og skinner for Enhver, der ønsker Kundskab, Oplysning og Viisdom af Guds Aand; et Lys og en Herlighed, der ganske skal fordunkle al Verdens forenede Viisdom. Men Resultatet med disse Folk blev det samme, som i de apostoliske Dage. De Store og Vise i vor Tid foragte, ligesom de altid have giort, den baarlige Korsets Prædiken, og vil ikke være det Evangelium lydige, der fordømmer deres Udsvævelser, Vellyst, Uretfærdighed, Stolthed, Forfængelighed og Ærgjerrighed, og derimod lærer at være ydmyg og sagtmodig af Hjertet, og opoffre den jordiske Ære for at vinde den evige Herlighed.

Da Br. Jensen vilde begynde sit Vidnesbyrd i Rønne, viste Baptisterne som sædvanlig deres stridige Characteer. Br. Jensen havde nemlig leiet den samme Sal, de brugte, naar de vare færdige med deres Opbyggelse. Igjennem deres Forstander betydede de Jensen, at Salen var deres, og at de ikke vilde romme den, om ogsaa Politiet vilde fordre det. De overfuse de Jensen med Skjeldsord, saa at Verten forundrede sig over de stridige Baptisters Adfærd og tilbød Jensen en anden Sal istedetfor den han havde leiet. Jensen havde bestemt sin Forsamling Kl. 7, og Baptisterne holdt almindeligviis op imellem Kl. 5 og 6. Baptisterne forbleve i deres modte Sal, og disse tilligemed de Fremmede, der havde indfundet sig, anslaaer Jensen til omtrent 60 Personer. Br. Jensen skildrede for Forsamlingen saavel Baptismens som Lutheranismens Vildfarelser, idet de begge strider imod Bibelens Sandheder, og henviste Folket til mere at prøve og anvende Lærdommene efter Skriftens end Menneskenes Authoritet. Baptisterne forlod med fnysende Harme deres Sal uden at modbevise et eneste Ord, men forøvrigten gik baade den første og den anden Forsamling roligt af. Imidlertid havde en af Bornholms Lærde gjort sit Navn bekjendt ved i Rønne Avis og Folkevennen at udsprede et løgnagtigt Vidnesbyrd om Sidste Dages Hellige og deres Lærdomme, ligesom det er skeet i Sjælland, Falster og Jydland, der heller ikke mangle deres Postbud til at udsprede Løgn. Følgen heraf var, at hele Staden kom i Bevægelse, og ved den tredie Forsamling, der var bestemt at afholdes den 24de, havde de tidlig havt travlt med at faae Salen oplyst og Folket samlet baade inden og udenfor Huset, saa at Nogen knap kunde trænge sig frem. Jensen og Larsen kom til Forsamlingens Locale en halv Time for der skulde begyndes og de forundrede dem over Folkets Travlhed. Men da de ankom, blev der strax gjort Plads for dem, og Br. Jensen tog til Orde og spurgte Forsamlingen, om de ønskede, at der skulde tales til dem, hvis ikke, vare de villige til at tie: men Folket

raabte, at de vilde høre dem tale, og Jensen sagde strax, at det glædede ham at have en saadan Leilighed til at tale for saa stor en Forsamling, men at det bedrøvede ham tillige at see dem besjælet af en saa daarlig Aand; thi Aanden kundgjorde ham klarligen, at de havde en daarlig Plan, som de kun ventede paa at udføre. Derefter gik Jensen over til med Kraft og Bestemthed at vidne for dem om Evangeliets Grundvold, og sagde dem, at hans Vidnesbyrd var offentlig, at han tidligere havde været hos deres Lærde og Overster og vidnet de samme Ting, men at deres Store havde efterfulgt de Ugudeliges Exempel og hidset Folket paa dem ved deres Avislogn, og at de lignede dem, der stenede og gjennemsavede Propheterne, korsfæstede Frelseren, bragte hans Apostler paa Slagterbænken, at de ikke turde møde Ansigt til Ansigt og bevise det Mindste af deres Beskyldninger imod ham, der havde forladt Huus, Kone og Børn, for at lide Hunger, Trængsel og Forfølgelse som en Misdæder, fordi han frembragte det rene af Bibelen stadfæstede Evangelium, som Gud havde givet, og sendt ham til at forkynde dem til deres Saliggjørelse. Saaledes vidnede Br. Jensen, og Nogle bleve urolige derover, hvilken Urolighed dog blev dæmpet af en overveiende Deel. Men med eet blev der raabt, at de vilde vide, hvori Luthers Lære var falsk, og hvori deres Lærdomme vare imod Christi Lære. Jensen bad dem om Taalmodighed, og vidnede nu, at han aldrig havde udtalt, hvad deres lærde Mand havde løiet i Avisen, men han troede, at Luther og de agtværdige Kirkefædre havde været oprigtige Mænd, der ønskede at gjøre Guds Villie, og at han troede, de havde gjort det Bedste, de kjendte, for at fremme Guds Ære, Villie og Befalinger iblandt deres Medmennesker; dette troede han om dem, og som saadan agtede han dem, og forsaavidt de har lært og vandret efter Christi Befaling og Exempel, ønskede han at være deres Efterfølger. Hvad Christi Kirke angik, da ophørte tidlig (efter Spaadommene) alle Embeder og Naadegaver, som var i den første organiserede Kirke, og Aar 570 efter Christi Fødsel havde den catholske Kirke almindelig Magt, og alle Secter, Kirker eller Menigheder, hvad de end benævnes, ere udsprungne fra den store Moderkirke, der Alle meer eller mindre ere afvegne fra Guds rene Bud og Befalinger i Evangeliet, hvilket Bibelens Ord klart beviser. Men Forjættelsen om dette Pavedoms Tilintetgjørelse og Guds Riges Gjenoprettelse er lovet og nu begyndt 1830. Af Puncterne, hvori deres Christendom var afvigende fra Guds Ord, er først, at smaae Børn skal velsignes ved Haandspaalæggelse. At de Borne skal først læres, derefter komme til Tro og Omvendelse, og da lade sig døbe til Syndsforladelse, og til Slutning annamme Haandspaalæggelse for den Helligaands Naadegave; dette var Grundvolden, og hvo turde lægge en anden? Det var hverken Engle eller Mennesker tilladt at forandre den engang bestemte Saliggjørelses Orden, thi Skriften udtalte Forbandelse over dem, som gjorde det, og til Slutning bad han dem bevise, om smaae Børn skulle døbes, om Overøselse kan være Daab? og om Nogen maatte døbes førend de troe og omvende sig? Ingen svarede, den hele Forsamling var taus for et Øieblik, men da lød Signalet: Herud! Herud! En corpulent Skibstømrer traadte som Mester og Anfører frem med dette Udraab, og en Masse Mennesker greb fat og slæbte Br. Jensen og Larsen igjennem en smal aabnet Vei mellem Folket, der saae ud som en Æreport, opreist af Stokke og knyttede Næver; men Herren bevarede dem fra Skade og velsignede dem med Frimodighed, saa de kom igjennem uden at blive gjennemprøglet. Br. Jensen fortæller selv saaledes: "Jeg syntes at staae i Paradiis, med Undtagelse af, at være omgivet af slemme Engle istedetfor gode, hvoraf en Mængde klyngede

sig fast i mine Frakkeskjøder, saa jeg tvivlede om at beholde dem, hvilket jeg dog meget ønskede at maatte skee, da jeg kun havde den ene med. Mit Ønske blev opfyldt, Frakken forblev heel og jeg fik ingen Skade. To Personer, Hr. Wulff, Garver og Kjøbmand i Staden, og en Naalemager Hermandsen trængte sig igjennem Folket til mig, tog mig Een under hver Arm og ledsagede mig igjennem den forsamlede Masse og igjennem Gaderne lige til mit Logi, og beskyttede mig saa godt det stod i deres Magt. Jeg blev saaledes fri for Mishandling, med Undtagelse af lidt paa Øret og overspyttet, saa det flød fra Hovedet til Fødderne, nogle Puf i Ryggen, og den forsamlede Mængde ledsagede mig under Opsang, Hurra og Piben til mit Logi, hvor jeg paa Trappen bad Folket god Nat og takkede dem for deres Følge."

Da sidste Conferenze holdtes i Kjøbenhavn den 15de November f. A. var Br. Jensen tilstede. Han meddeelte den glædelige Tidende, at han efter Affairen i Rønne havde døbt 12 Personer paa Landet og at saaledes de Helliges Tal paa Bornholm beløb sig til 32 Medlemmer.

Broder Jørgensen meddeler Følgende fra Bornholm: "Forfølgelsen var begyndt, da Br. Jensen afreiste, og tiltog stedse meer og meer. Den 23de November havde jeg bestemt at holde Forsamling hos Br. Didriksen i Aaker Sogn. Da jeg begyndte at tale til dem, var der mange, der fnyste af Harme imod mig, og de bespottede Evangeliet, voldtog og trak mig udenfor Huset, hvor jeg blev stubbet og rykket i Haaret og fik min Frakke revet itu. Jeg kom bort fra dem til et andet Huus, som de omringede for at fange mig, men jeg undflyede lykkelig fra dem. Den 24de November kom Ældste Nielsen til Øen, for at arbeide i Forening med mig. En Aften, da vi begge kom gaaende til Aaker, bleve vi overfaldne paa Veien af Nogle, som vare udsendte for at fange os; de vare bevæbnede med store Knipler i Hænderne, og de sagde, at Sognets fornemste Mænd vilde tale med os og høre vort Vidnesbyrd, men da de kom, vilde de ikke høre os, men de forviste os fra Sognet, og truede med at prygle os, og svor under Forbandelse, ikke at spare os vort Liv, hvis vi vovede meer at komme til Aaker Sogn. Der var imellem 40 til 50 Mand; Sognefogden lovede at beskytte os for denne Gang. Vi forsvarede os med, at vi ifølge Loven havde Ret, men han vilde ikke høre os, og raabte: herud med dem! Vi fulgte dem som Arrestanter, eftersom han befalede det. Paa Veien var der En af hans Bande, der slog Br. Nielsen paa den ene Kind, saa Blodet sprang ud. Da vi ankom til Sognefskjellet, lod de os gaae og lovede at være naadig imod os, og ikke gjøre os nogen Fortræd. Men da vi vare komne lidt fra dem, fortrød de strax, at de havde ladet os gaae, thi Nogle kom løbende efter os, men vi skjulte os for dem, og Herren slog dem med Blindhed, saa de ikke fandt os. Den 30te holdt vi Forsamling hos Br. Nielsen i Arnager, og da Søskende gik hjem, troede Folket udenfor, at der skulde holdes Forsamling hos Br. Beier i Vestermariesogn. Hos Br. Beier var der om Aftenen nogle Søskende forsamlede, som sang Lovsange til Gud. Nogle ondskabsfulde Mennesker gik ind i Huset og spurgte, hvad det var for Spektakel de holdt. Br. Beier svarede, at han i sit eget Huus glædede sig i Forening med sine Søskende, og at det havde han Ret til; de skudsede og gik ud, men bevogtede Huset, da de troede, at Nielsen og jeg var derinde. Den 2den December om Aftenen vare vi begge hos Br. Nielsen i Arnager, og Folkene fra andre Byer kom bevæbnede med Knipler, for at overfalde os, men saasnart Folkene i Arnager hørte det, bleve de strax enige i at forsvare os. Mormonerne, sagde de, lære os at handle ret, dem vil vi forsvare; det var bedre, at Bornholmerne toge alvorligere fat paa Svenskerne,

der kom over paa Øen og stjal fra dem. Folkene i Arnager bevæbnede sig med Drer og hvad Vaaben de først fik fat paa. Da En prøvede sit Gevær, om det kunde gaae af, trak vore Fiender sig hastig tilbage, og saaledes befriede Herren os fra Mishandling. Forfølgelserne bleve sideneften saa heftige, at vi ansaae det for Viisdom, at forlade Bornholm for en liden Tid. Forend vi afreiste indsatte vi Br. Folkmann til Forstander for Menighederne paa Bornholm.

Forfærdeligt Optoi.

(Indsendt)

I Brøndbyøster har flere Gange været holdt Forsamling hos nogle Medlemmer af de Sidste Dages Hellige; og med Undtagelse af enkelte nordentlige Personers Adfærd, har Fred og Orden fundet Sted. Men en Aften, medens Broder Sørensen talte om Omvendelse, blev Lyset slukket, han og Broder Møller overfaldet, og Sørensens Frakke sønderrevet. Huuseieren anmodede Fogden om Beskyttelse. Men Søndagen den 14de December tildrog sig følgende voldsomme Begivenhed: Der var omtrent 70 Mennesker forsamlede i og udenfor Huset. Fire af Brødrene prædikede, den ene efter den Anden, om de Ting, der høre til Menneskenes Saliggjørelse. Men der var flere af Brødrene fra Kjøbenhavn, hvoraf Nogle havde deres Koner med. Efter at Forsamlingen var forbi, begav disse sig paa Veien til Kjøbenhavn, men blev strax udenfor Huset hilset med Stene og Kartofler af en Flok Mennesker, der havde posteret sig for at tage imod dem. Da de kom lidt længere frem i Byen, blev der givet Signal for at tilkjendegive, at de Hellige nærmede sig. En anden Flok gav dem derpaa en Salve af Kartofler og Stene. Da de naaede mod Udkanten af Byen, fandt de en stor Flok, der laae skjult i Grøfter og bag Hækker, lurende paa dem, som Stimænd og Røvere. Christne fra Brøndbyøster og Omegn forfulgte nu de Hellige med Stene, Kartofler, Snavs og Knipler, og de saae ud som sorte Djævle, der kom ud af Jorden. Selv Bønderpigerne førte, som Djævelens Haandlangere, inder Skjøtset, hvilket de bar i deres Forklæder og Skjørter', og Karlene fra Byen lod baade Stene, Kartofler og Snavs, som de optoge af Veien, suse dem om Ørene og paa Ryggen under det gudsbespottelige Udraab: „Raab nu til Jeres Israels Gud om han vil hjælpe Jer." De bleve kastede om i Snavset og gjennemprygledе med Næver og Knipler, Nogle af Brødrene fik Frakkerne flaaet istykker, og en Søster blev meget voldsomt behandlet. Over en halv Fjerdingvei vedblev de at forfølge dem, og de tog tilsidst deres Tilflugt til en Gaard, der laa tæt ved Veien; men da de ikke kunde finde Tilflugt inde i Gaarden, maatte de tage Veien ad Marken til, men de fik atter Øie paa dem, og forfulgte dem paany over Marken lige til Landeveien, hvor de atter maatte søge Ly ind i Pilegaarden, hvor Folkene i Gaarden ikke vilde modtage dem, men paa Opfordring veiviste en Pige dem igjennem Haven ud paa Marken, saa at de lykkelig undgik dem. De sige, „vi vare omtrent i ¾ Time overgivet til Djævelen, og Gud gav ham Magt over vort Kjød, dog ikke over vor Aand. Vi kan ikke skildre ret den Trængsel, som vi gjennemgik, men saa meget er vist, at det saae ikke ud, som om Nogen af os skulde undslippe vore Forfølgere." En Klage blev strax indgivet til Birkedommeren, men da han havde gjennemlæst Klagen, var han

ered og udbrød med mange haarde Ord, og udlod sig med, at han vilde yde dem saa lidt Assistance, som muligt. Videre sagde han, at Fogden havde været hos ham nogle Gange angaaende deres Forsamling derude; og det saae ud, som Birkedommeren og Fogden havde Forkundskab om denne skammelige Tildragelse. I alt Fald er der ikke bleven taget videre Notice af Klagemaalet. De Lidende vare tolv, af hvilke nogle personlig overbragde Klagen.

Poesie.

I Christo er Lyset opranden,
I Christo vi tilbede Gud,
Af Fængselet løses de Bundne,
Som elsker og holder hans Bud.

Chor.

Over Zion nu Lyset oprinder
Og Mørkhedens Veie forsvinder.

O, Zion! Din Sol er opranden,
Og skal ikke mere gaae ned,
Guds Folks Sabbathshvile forkyndes
De tusind Aars Hvile og Fred.

Jehova beskytte de Dale,
Hvor Zions Forsamlede boer,
Der Lovsang mod Himmelens Sale
Sig blander med Englenes Chor.

O Zion! o Zion! vi længes,
Vi glades at komme til Dig,
I Babylons Rige vi trænges
Af Mørkhedens Rænker og Svig.

Kom, Sønner og Døttre af Zion,
Istemmer med frydefuld Sang,
Nu Æren, ja Magten og Riget
Tilhører vor Gud og hans Lam.

Chor.

Over Zion nu Lyset oprinder,
Og Mørkhedens Veie forsvinder.

J. A. Ahmanson.

Vi har nylig modtaget en Avis fra de Helliges Colonie ved Council Bluffs ved Missourifloden, hvilken indeholder Sjette almindelige Epistel fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Store Saltsøe Dal i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden; hvilket er meget interessant, og vil blive oversat og trykt i næste Nummer af Stjernen.

Indhold.

	Side.
Kirkens Historie (fortsat)	49.
En Advarsel mod de falske Propheter (fortsat)	53.
Conferenze (sluttet)	55.
Om Mormons Bog	57.
Skandinaviens Stjerne	58.
Mission paa Bornholm	60.
Forfærdeligt Optoi	63.
Poesie	64.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. E. Bording.